

Pastýřský list otce biskupa Tomáše Holuba

přečtěte, prosím, při bohoslužbách na začátku ledna 2017

Milé sestry, milí bratři,

pěkně Vás všechny zdravím v prvních dnech nového roku 2017 a přeji Vám i vyprošuji, ať po celý nastávající rok je „*radost z Hospodina vaše síla*“ (srov. Neh 8,10)!

S vděčností jsem navázal na hlubokou a smysluplnou tradici mého milého předchůdce biskupa Františka a vybral i pro rok 2017 duchovní motto naší diecéze. Je vzato ze závěru žalmu 139 a zní:

„Bože zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled', zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved'.“ (Ž 139,23n)

Jsem přesvědčen, že toto motto obsahuje něco naprosto zásadního pro duchovní život každého z nás jednotlivě, pro duchovní život našich rodin, farností či společenství ale i celé naší plzeňské diecéze. Odráží se v něm tolik potřebná připravenost nechat Boha nahlédnout do našeho nitra a ptát se Ho, co máme dělat. A nejen to, toto modlitební zvolání v sobě obsahuje i ochotu skutečně se Hospodinem nechat vést.

Abychom nicméně takovéto zvolání starozákonního žalmisty mohli přijmout s radostnou myslí za své, jsou k tomu třeba přinejmenším dva zásadní předpoklady:

Tím prvním je jasné vědomí, že náš duchovní a náboženský život nestojí na prvním místě na plnění různých příkázání či pravidel, ale na připravenosti hledat Boží cesty pro nás teď a tady. A to zcela konkrétně.

Sestry a bratři, s velkou naléhavostí nám všem jednotlivě i nám jako společenství kladu na srdce, že naplnění tohoto předpokladu v žádném případě není vůbec samozřejmé. Právě naopak! Jak často podléháme pokušení, že to, co je v našem životě nejdůležitější, je plnit nám vštípená příkázání a tak nehřešit. A splnění tohoto nároku pak věnujeme veškeré své duchovní úsilí. A velmi málo či vůbec se neptáme, co Bůh vlastně po nás chce? Co možná on vidí úplně jinak než my právě teď?

I jako poctiví katolíci žijeme mnohdy v klamném přesvědčení, že my moc dobře víme, co je správně a co se Bohu líbí. Celé své úsilí pak směřujeme pouze k naplňování toho, o čem jsme až tvrdohlavě přesvědčeni, že to tak Bůh přece musí chtít.

Moji milí, prosím Vás: modleme se právě slovy našeho společného letošního motto jeden za druhého, abychom se stále nově a upřímně otevírali otázce: „Pane, kudy mě či nás chceš vést? Která je podle Tvé vůle a nikoliv podle vůle mé cesta věčnosti?“

Jsem hluboce přesvědčen, že jestli se nám jen trochu podaří takto se ptát, náš život s Bohem se otevře netušeným perspektivám.

Druhým předpokladem pro to, abychom s radostnou myslí mohli přijmout za své motto naší diecéze na rok 2017 je osobní zkušenost víry: když se Bohu svěříme do rukou, on nás povede po dobrých cestách. Vůbec se nemusíme bát, že by nás vedl stezkami, které budou jen nějak obecně dobré a správné, ale nám osobně přinesou bolest a utrpení.

Jak hluboko je v nás zakotven tento strach, že pustit si Boha více k tělu znamená riskovat své vlastní štěstí. Bůh jistě zná naše nitro. O tom jasně hovoří i začátek žalmu, z něhož je naše letošní motto vzato: „*Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě*“ (Ž 139,1). Jak často ale v hloubi svého srdce pochybujeme o tom, že Bůh používá tuto znalost našeho myšlení a našich tužeb skutečně vždy jen v náš prospěch, jen pro naše opravdové štěstí a pro naši spásu.

Prosme tedy, moji přátelé, v nastávajícím roce o dar dětské důvěry v Boží péči o každého z nás jednotlivě, o naše společenství i o naši diecézi. Prosme, abychom s Boží pomocí touto důvěrou uměli prozářit naše farnosti. Jen tak se naše bohoslužby mohou stávat opravdovou eucharistií, tedy živým a společně prožívaným díkůvzdáním a společně vyslovenou či vyzpívanou chválou, že náš Bůh se o nás stará. Stávejme se takto ve své víře hodnověrnými a inspirujícími pro své blízké i pro celé své okolí.

Přeji a vyprošuji ještě jednou nám všem Boží blízkost v celém roce 2017, moc děkuji za všechnu lidskou podporu i za Vaše modlitby a kéž skutečně „radost z Hospodina je naše síla“!

+ Tomáš

V Plzni dne 1. ledna 2017, Č. j. 2/2017